

1904

Latinist Version

Christen Christum

V. op. hist.

først lod de dem hente - og o. dem
Efter først at have ladet dem hente til deres
Raadhus, opfordrede de dem til at vende til-

men da

bage til Rom; ^{Det var umuligt at bevæge dem f.} Vespur at de ikke kunde bevæ-
ges hurtig, angreb de dem med en Plan, der

udspis paa sin

aldeles ikke gyste tilbage for kunnestkens Føn-

Stadsvoerfor saa-

temaade. Paa Lørdagen indbød nogle en Del

danne Folke.

^{Tygen til sig} andel en anden Del under Paaskud af at vilke

ved deres Spil

^{gøre gildet mere festligt ved} sigte Gastebudet med Saug, og overvaldet af

Suburbinesne?

^{de} Vin, efter hvilken den Slags Folk i Rejsten er
kegerlige, faldt de i Løvn; ^{derpaa} og saaledes hastede

i deres blygsne Løvn

de dem paa Arbejdsvoerne, medens Løvnen holdt
dem bunden, og bragte dem til Rom.

til Bengald ind-
rømmet

^{stimlede Folket sammen} Derpaa fandt en Folkesammenstemmelses Sted, og
efter at man havde faaet udvirket, at de forblev

blev det fastsat, at de tre Dage hvert Aar

maatte stæffe ^{omkring i} om gennem Bogen, had brydte, under
det med ^{de} Sæg og ^{de} forsynet med den ^{overgængelige Lyshed} Fisk, som Spil
nu er hellig, og Retten for dem, der spillede staaende foting
ved Offerfesterne, til at spise i Templet blev skilt
bestaaende.

Jeg vilde, at ville

Tit I.

[Læs her fremfor dette] ^{Som} Resumpel paa Retstilfælde,
i hvilke Landsteden søges ved Formodning:

Arbejder C. følgende

En (vis) Mand indhentede ^{engang undervejs} paa Vejen en
anden Mand, der drog til Marked, og som bar en ^{hænde}
del Penges hos sig. Han samtalede med denne
paa Vejen, saaledes som det ^{let gaa} pleyer at være Tilfældet,

heraf følger, og det blev bestemt, at de skulde tilbagelægge demme
Vej i ^{nyere} ^{nomere} forstedigt, Tømmev. Da de var tagne ind
i den samme Hov for at loque, bestemte de derfor
at ville spise til Middag sammen og sove paa et
og samme Sted. Efter Bordet ^{gik de ud og} loque de sig til at
sove sammesteds. Da nu Herrolden (thi saaledes
siger det at være blevet opdaget senere, da han var
blevet grebet i en anden Misgerning) havde lagt
Mærke til den sidst nævnte af de to, som akom-
met havde Penge, ^{og superveneret} kom han til om Natten, efter
at han havde mærket, at de allerede sov (temmelig)
fast paa Grund af Træthed, saaledes som det plejer
at gaa, og trak [Lørd] ^{et Lørd, som den ene af dem - havde l.} det nævnt liggende
^{naar vi Haend,} Lørd, der tilhørte den af dem, som var uden
Penge, ud af Huden, og dræbte den anden, tog

gik han om
- ind til dem

Pengene, stak det blodige Sværd i Skuden igen,
og gik selv tilbage til sin Peng. Men han, med
hvis Sværd Skabet var blevet udført, ^{stod op} rejste sig
lange for Daggen og kaldte gentagne Gange
raabende paa sin Besæger; han mente, at denne
ikke sværd, fordi han ^{var alt for færdig dertil} var overvældet af Lønnen;
^{han tog da selv} selv tog han Sværdet og de øvrige Ting, han
havde ført med sig, og drog alene af Sted. Ikke
lang Tid efter raabte Herarten op om, at han - der var slægt sk. ihja
den var blevet dræbt, og han forfulgte ham, med som fri var draget
nogle ^{gæster i Kroen} ^{paa} ^{undvejs} afs Sted, sammen.
Vejen, ^{trækkende} Sværd ud af Skuden og fandt
den blodige. ^{bliver ført} Handen ført af disse til Byen det blodigt
og Heranklaget.

Ar. III

Demetrius, der var sin Fædres mest sammkundige
Sølvhugger, og hvem man gav Titlen "Stad-
beholderen" paa Grund af hans Nysgerrighed i
at foretage en Besøgning og hans Dygtighed

at af ham opfundet til at opstille de opfundne Hejrmaskiner
Belejningsmaskiner til at beleje Byen med, ^{var engang i Færd med at over-} belejrede og bekæmpe-
Smidhed de Rhodier, der var af den ældste Berømmel-

meget smukke og rigt se, og den smukkeste og mest anseelige By
udstyrede; ved den paa Færd. Under Belejringen der var han i

Lighed Færd med at træffe Foreanstaltninger til at
angribe, kaste og ^{af} brænde et offentligt Hus, der
var beliggende udenfor Byens Mure, og som

hvert af en ringe By var daerlig befæstet. I dette Hus var ^{det} hvent
hyppigt indtogs meget berømte Billedet af Zalyrus, som var

s. 102

tes den fremragende M. P.'s Haand
malet med egen Haand af Prologius, den be-
cointe hals, hvis ammøtke og fortrinlige delijre sviltket
demetrius i sin heilige ambitelse misumate
Indbyggere paa Rhodus. [^{Disse} Indbyggere paa Rhodus]
sender ^(da) Gondemand til demetrius med disse
Bred: „God hening se du dog i“, siger de,
„at du vil idulagge dette Billede ved at sætte
Ild paa Huset? Thi hvis du overvinder os alle
og tager ^{helt vor} denne By, vil du ogsaa opnaa at faa
dette Billede helt og ubeskadiget, ^{i din Magt} men hvis du ikke
kan besjætte os ved at delijre Byen, beder vi dig om,
at du vil overveje, om det ikke er vanerende for vil være
dig, at have ført Strig mod den gode Prologius,
fordi du ikke kunde besjætte Indbyggere paa Rhod-
us i Strig.“ Da han havde hørt dette af Gondeman-

den, ^{my} opkavede hun Belysningen og skæmmede hende
Billedet og Statens.

Stk II.

Bekendt er hin Tyrannusorden, der efter at være gaaet
i ufaldent Løsnung og efter at være lagt paa
Sinebanker af Hippias, for at han skulde nævne
sine medskyldige, nævnte Tyrannens Forstaaende

som han vidste særlig skabte
der hans Magt

Venner og Folk, for hvem han vidste at Hippias's

Veffend var dyrelse, og da Hippias havde ^{ladet dem dræbe} befalet, at

de enkelte hver for sig skulde dræbes, efter haandens

den ordent som de var blevet nævnt, sagde han ^{og derpaa spurgte, om} efter at være

spurgt, om der var nogen tilbage: „Du alene, thi

jeg har ingen anden ^{levret} efterladt, for hvem du

var dyrelse. ^{Det var} (Væden, ^{der} berøkkede, at Tyrannen

skætte Tyrannmorderen en hjælpsom Haand og
med sit ^{egne} Sværd dræbte sine egne Beskyttere. Hvor
meget mere var Aleksander ikke en Haand, som
havde Hjertet paa det rette Sted: ² da han havde
læst sin ^{et. 3. Aar paa,} skæbne ² Poes, i hvilket han blev paa-
mindet om at tage sig i Agt for Legen Filips

Ligt, dog han den modtagne Drik uden at
skrammes. Han havde selv skrin Filled til sin Døds

ham skætte
Han bræde mere paa
sin egen Opfattelse,
end i Selv om over
hans Liv.

[Lette var desto mere til Ros for] Aleksander, fordi Jy var A. desto
ingen i den Sned og Rave af Væden, og jo sjæld- mere for dette, fordi
mere Selvtillid og Blødsigt, jo mere har været
for detteses. Dette gjorde ogsaa ^{den store} hin bekendte ² derv; Sølgonde
Gajus Cesar, som paa den mest overbeviende Ma-
de bøjte sin Sejr over hestorgerne: da han
havde opsmæppet ^{Kasser med} ² Brevkasserne, som indeholdt

Folk

de Breve der var blevet sendt til Gn. Pompejus
[af] dem, som syntes at have valet enten paa
[fra] ^{ikke have taget Parti for eller imod} Modpartiet eller paa ingen af de to Partier, ^{led han} brændte
dem ^{dem brænde} han dem.

VII.

Esamt. Titus Quinctius Flamininus kom som Legat
til Kong Scusias, hvem havde den Omstændighed,
at han havde givet Hannibal Tilhold hos sig
han havde paa efter Antirenos's Døgt ^{den} og at han havde været en
frit f. Kong Modstander af den Krig, Lumenus havde sat i
Gang, gjorde mistænkelig i Romernes Øjne. ^{Da} Ved den
me Lylighed ^{der oven paa Kongens første Samtale med F.} sendtes efter Flamininus's første
til at krigte Underhandling straks Soldater til Hannibals
Hus for at besætte det, ^{det var} fordi Fla-
mininus Mandt andet her i. bejdet Scusias, at

at han husede den værste Fjende, som R. havde blandt —, og som
den Mand, som var den mest fjendtlig sinde
af alle ^{da} levende Mennesker mod Romerfolket,
(opholdt sig hos ham) den Mand, som først havde
raadet sit eget Fædreland og derefter, da dets faet — til at føre
Magt var knækket, Hong Antiochos til Krig mod
Romerfolket, eller fordi ^{Grunden var, at} Pussias ^{selv} for at ^{gøre} (vise) den
tilstedeværende [Pussias] Flaminius og Romerne
en Tjeneste, paa egen Haand ^{selv} har taget den tog
Beslutning, at lade Hannibal ombringe eller over-
give ham i dens ^{Magt} Magt. Hannibal havde altid
foruaset en saadan Ende paa sit Liv, idet han
baade saa Romernes haardtakkede Had mod sig uforsvareligt
og slet ikke stode paa Kongernes ^{Ordselbendighed} [Ords] Tænlige-
lighed; han havde ogsaa ^{givet for} fjegget Flaminius's
Ankernst som skabnervanger for ham. Da han sig

vidste, at alt fra alle Sider var fjendelig sindet

mod ham, havde han ^{ladet indrette} indseethet syv Udgange

fra sit Hus, for at man altid (i Sverige) kunne

^{vore sikker paa at finde -} have en eller anden Vej rede til Flugt, og af disse

^{var} havde han nogle skjulte, for at de ikke skulde

^{, naar Kulaek blev bevogetet} blive spærret ved ~~den~~ Vagte.

Men Kongens strenge Huusdomme bevirkede, at in-
tet forbliver ukendt, som de vil skal opspores.

Langs hele Omkredningen Ved at opstille Vagter ^{indesluttede man} omkringede de Huset fra alle Si-
der saaledes, at ingen kunde slippe ind eller Ud-
træde, det var blevet meldt Hannibal, at de kon-

Indplads (us Ind.) gelige Soldater var i Vestibulen, forsøgte han at

mest flugte ud ad en Bagdør, som var meget af-
mest sides, og [en] som var en Udgang, der var meget

gødt skjult; men saa snart som han mærkede,
at den ogsaa var blevet ^{af tilblende L.} omringet ved de Solda- ^{ipæret}
ter, som var ^{et} lønne deken, og at alle ^{de} rundt om ^{udgange}
var ^{afskærmt} spærrt ved ^{de} opstillede Vagter, forlangte han
Liften, som han havde ^{l. i F.} sørget for at have rede ^{en Gift}
i sig, som han havde ^{ist} forskaffet sig længe i ^{den var blevet}
Trojen for et saadant ^{for} udfærdig Skjæb. „ Lad mig ^{for} saadanne
sæge han, „ kære Romerfolket for den ^{for} langværende
Erskykkelse, eftersom de ^{for} finder det for ^{overigt} langvarigt
at afsætte en gammel Mandes Lid. Minimus
skal herken vinde en stor eller ^{for} vinterensig Lign
over en værdløs og forraadt Mand. Men hvort
meget ^{Lad} Romerfolkets Karakter har forandret sig,
vil denne Sag alene tjene til Bevis for. Ligesom ^{den} mulværende Romer
Idder ^{der} allerede forud deres ^{der} troværdige Fjende, Kong
Tullius, ^{der} stod med ^{der} en Hær i Italien, om at ^{der} Tullius

ulsenke og forhenvede Koncul

sogte sig for Gift; disse har som ^{seer} Quamt sendt en
Bogen G. for at han

paa forkyndelse

omulig, som skal paa Cæsars til ved Fortogde
at dræbe ^{en} Gæstevend.

Derpaa udstodte han
Fortandelsen med Cæsars ^{selv} og hans Kongerige,

og idet han kaldte Gæstevendets Tuden til Vidnes
paa det af Cæsars ^{Prusias's} Krenkel af hellig Troskabspligt
[krænkel] rænkelligede Tærker-

lige, drak han Drogen ud. ^{Det} Døden blev Enden

m/ paa Hannibals Liv.

XIII

Lucius Papinius Lincus var en Mand, der udmærkede
sig ikke blot ved ^{stærk} ~~stærk~~ ^{stærk} ~~stærk~~ styrke, men tillige ved legem-

lige Skønhed. Han var i Besiddelse af en overordent-
lig Fodroghed, hvad der ogsaa gav ham hans Til-
navn, og man fortæller, at han i Lot var ^{alle sine} Sejrhæver

samt d'iges Overmand

over alle paa hans Tid hvad enten det var paa Grund

af hans ^{flittig} Bemærkelser eller ^{samlidig} megen Gælske; tillige var

han i Stand til at fortælle megen Fide og d'isets megen

ved I den heraf skal han have kunnet sætte en Kasse T. og V. til Livs

Vin; og ikke havde under nogen ^{og det var en Gænge for Fødselsdagen og for Ryttersen} Felthuse Skriptjævneter

været skænkene i samme Grad for en ^{kunde byde} Told af Fod-

folket som for en Rytter, fordi han selv havde et

Legeme, der var uovervindeligt med ^{sit L., hvad det skulde være af Nøje} Hensyn til Anseelse;

engang da Rytterne sovde at lide ham som, at

han, som ^{udvist Dygtighed} Belønning for noget, der var blevet godt

udført, vilde ^{tilbage} eftergive ^{en eller anden Løstale i} noget af Anseelsen, naar han ^{da ogsaa}

til dem; For at i ikke skal sige, at intet Anseelse er

blevet eller eftergivet, ^{eftergiver jeg eder den Rigst uanselig af skulle klappe} naar I fritager jeg eder for at i ubetvinget

slapper Hestenes Bøj, ^{naar} paa omst som i er opprungen med

fra dem." Og denne hand haand haandede med Kraft Der var en ual-

sit let tydelige Overbeviendelse i samme Grad overfor Fot- mændlig Kraft i hans Memoranda

uden forfølgelse og med Koncul
vogle sig for Gifte; disse har som Levant sendt en
paa forkyndelse ^{paa G.} for at han
Simulas, som skal gaa Scusias til ved Forbehold
at de ^{en} Gæstvenner." Derpaa udtvødte han
Erbødelser mod Prussias ^{selv} kongelige,
og idet han kaldte Gæstvenners Taler til Vidne
paa det af Scusias [Krankede] vankelligede Gæstven-
ner, da han bragte ind. ^{Det} Salden blev Enden
paa Hannitals Liv.

XIII

Lucius Papirius Censor var en Mand, der udmærkede
sig ikke blot ved ^{aktuelig} ^{af} ~~Hand~~ ^{Spøge}, men tillige ved legem-
lige Tugter. Han var i Besiddelse af en overnat-
lig Indsøghed, hvad der ogsaa gav ham hans Til-
navn, og man fortæller, at han i Livet var ^{alle sine} Sejrsmand

samlidiges Overmand

som alle paa hans Tid hvad enten det var paa Grund

af hans Besatthede eller ^{flittig} megen ^{samlidig} Gædsel; tillige var

han i Stand til at fortælle megen Tale og deirkte meget

ved Siden heraf skal
han have kunnet sætte
en Kasse F. og U. til
Livs

og heller skal Tjeneren under nogen and^{er} have været drigere

Vin, og ikke havde under nogen Tidsrumme Skriptjunker

været stængere i samme Grad for en Soldat af Tid-

folket som for en Sytten, forsa^{kunde byde} han selv havde et

Legeme, der var uovervindeligt med Hensyn til Møjs-

ænging da Sytterne vovede at lide ham som, at

han, som ^{uvisst Dygtighed} Beslommelse for noget, der var blevet godt

udført, vilde ^{tilbage} eftergive Proget af Møjsitet, sa^{da ogsaa} han

til dem: "For at i ikke skal sige, at intet Møjsit er

blevet eder eftergivet, saa ^{eftergiver jeg eder den Digt uavgørlig at skulle klappe} fritages jeg eder for at i ubetinget

støtter Hesternes ^{naar} Bøj, paa omst som i er opprungen med

fra dem." Og denne Mand haandhaevde med Kraft der var en ud-

sit letguelige Overmand i samme Grad som for For-

mundelig Værelse i
hans Hømmende

2. fra Seameste kendte alle om ^{der} sig for Anger. Seamesterns præster
^{selv sig} havde formædet sin ^{til Fronten} Sjægt temmelig langsomt frit
sine Folk fra Assuelinien om i forreste Række; da

[sit Telt]

Luvor, idet han spændte foran Teltet, ^{ladet} havde befalet,
^{ham kalde} at denne skulle kaldes hid, befalede han Lektorer
^{en Batjent}

at ^{og da} ^{der} skuen frem, (det, Seamestern stod halvvejs af Skuden
ved denne Befaling, ^{disse Ord} sagde Luvor: „Vel gn de, Lektor,
^{hug - væk} ^{vedtæn} An hör
fjern denne Ord, som er det Hindet for de spædsomme,
^{hvorpaa} her lod den af Anger for d. overvældede Mand slippe mid, at idømmet
og han smakte huden, der var spjættet af Sjægt for
Lidestraf, bort efter at have idømmet ham en Bide.

my:

Desuden en eller anden af jer, Sommer, eller af
 de andre dem, der er til Fide, maaske undres over, at jeg,

som i saa mange Aar har taget Del i private Leves-
 ser og i Lagen, der vedrorte Staten, paa den Maade at
 jeg har forsvaret mange og ingen skadet, ^{virket} speciælt nu
 har foranstaaet Beslutning og indlader mig paa at antage,

Enkeltmands og Sta-
 tens Tilbageleedsager

saa vil haav, naar haav ^{lover} har lovt, Anledningens og Hun-
 den til min Beslutning at vende, paa en Gang ogsaa

basde

billige det, jeg gik, og mener, at der i denne Sag ^{vis-} vist
 nok] ikke er nogen, ^{der lige foretrakkes for mig som A.} Anklagen at foretrakke for mig].

Da jeg havde vaeret ^{Quæstor} Quæstor paa Leiden, Sommer,
 og var drøget bort fra denne Tid paa en saadan
 Maade, at jeg hos alle Leidenerne efterlod mig en

^{smukt} gladelig og statsmæssig Beindring om mit ^{Quæstor} Quæstor,

Quæstorid varige

at ved Liden af deres
Hovedstøtte, var
der ogsaa hos mig
sikret deres Ege og
Velfærd noget B.

Med Følgen

mishandlede

noget

økonomiske

der

og mit Navn, skete det, at de troede, at foruden den
(Hovedbestyrelsen)
strids Bestyrelse, de havde hos de mange gamle Patroner,
var
at en vis Bestyrelse ^{af} var for deres Velfærd saa (sikkert)
ogsaa hos mig var gjort sikker og raadig. Nu kom de
efter at være fjendt og brandskattet ofte alle gennemgik
bedende til mig, for at jeg skulde ^{antage mig deres Sag og} sætte
f. for deres hele Velfærd
for alle falder Tøjlerne og sættag mig Ersvaret; de
sagde, at jeg ofte havde lovet dem og ofte havde til-
kendegjort, at jeg ikke vilde være ligegyldig med for
deres Interesser, hvis den Tid kom, da de forlangte
en eller anden Hjælp af mig. De sagde, at nu var Tiden
kommen, da jeg skulde forsvare ikke langere deres egne
Interesser, men hele Provinsens Eksistens og Velfærd:
nu var det kommet saa vidt, at de ikke engang havde
Gæder i deres Bøger, som de kunde tage Tilflugt til,

fordi ⁹ Pajus Viceo havde købt ^{de overkygte Billeder af disse Guder} Luteons kejserlige Billeder
fra de ^{helligste} højhelige Temples.

V ^{Piggler} Ejendomskaad i Skandalsgøimingerne, Luilomskaad i ^{Skaadlighed.}
Støffenes, Begærlighed i Røverierne og Sværmot i <sup>— quas res nett. er en relativ Bisad-
ning, at henføre til det følgende</sup>
Jorhuandlernes havde kænnet [Berette, at] drive det til, ^{sas omnes}

at de havde kænnet iudholde alle disse Ting i tee har det det havde
iunder denne ene Creator. De loifaldt og had om, at jeg de

^{en ydmig Bon, rettet til mig af Folk, som} ikke vilde afribe de ydmigkedende, at de ikke havde
behøve at frygde ^{var uskedig} vise sig ydmigkedende for nogen [enten] saa lange
jeg (enten) levede. Jeg modtog det med Lorp, ja det gjir det gjirde
de mig bitterlig ondt, at jeg stilledes under et saadant mig ondt.

Alternativ, at enten skulle ² Haabet ¹ svigte disse Men-
nesker, som havde søgt om Hjælp og Støtte hos mig <sup>at jeg enten
maatte skuffe
M. — i deres Haab
eller ogsaa, st. ind
jag —, nu tv.</sup>
eller ogsaa skulde jeg, som lige saa langdovr men af

harde mit havde gjort mig af med at forsvare Solte, kungerne
min Skæftelse [Nødvendighed] Smatærindigheden og ^{Insket om at vise} moraliske over-
myghedsfuld gaa over til at anklage. Jeg sagde, at de
harde en anklager i Quintus Læcilius, som bestemte

deres
Det middel,
hvormed jeg
bestemte det
det moderate
hede men
Kensigt

harde været Mæstor i sin Servins. Ved dette Hjælpemid-
del havde jeg bestemt at kunne sige dette ubehagelige
Sprog fra mig, de som var mig seere meget imod;
thi de vilde meget ^(villigere) have kunnet forstaa mig
for dette Sprog, da som de ikke havde kendt ^{denne Mand} Quintus
Læcilius eller da som han ikke havde været Mæstor
hos dem. Jeg blev altsaa, Armoner, [for Grund] af
Hjemsbillighedsmin moraliske Forpligtelse, ^{af Troskeds god en hellig Digt} mit Løfte om Bes-
kættelse, af heldinden, ved mange gode kants
Eksempel og ved vore Forfædres gamle Sædvaner og
[Regel] Skæftelse] haugt til at tro, at jeg kunde forstaa mig

2) Quo - id korresponderer som ovenfor (Madr. § 277)

dette byndefulde Arbejde og Hver
 denne Milyår = og Ligte = Bygde, ikke fordi jeg
 det passede mig selv saaledes men af Mening
 til de Folk, for hvem jeg var en Beskyttelse.
 Randen er for smal

ikke ifølge mit eget,
 men efter min Gæst-
 venners Tare
 g[+]

Particula II. Stykke 19.

Kong P. af Makedonien

Da Makedoniens Kong Perseus havde overgivet sig
 til Romerne og ført ind i Lejren til den roma-
 ske Consul Lucius Anicius Paulus, rejste Consulen
 sig op, og medens han befalede de andre at blive
 siden, gik han selv [den indtrædende Konge] bort
 frem, rakte den indtrædende Konge sin højre
 Haand og løftede ham op, da han kastede sig
 for hans Fødder, og idet han ikke tillod ham at

sidder.

førte han ham ind borte ved hans Side, ^{førte han ham - og lod ham} ~~førte han ham~~, da han
Barakken og lod sin firt ind i Teltet, atgættede sig lige overfor dem,
hans Høj, Plads der var ^{tilsagt til Simraad} hidkaldt til Højraadet. Den første

Læresprog var, hvilken Forrettelse du havde be-
til at styrke sig ind i en ^{get ham til [at] med en fjendtligt Slæd at ind}
Krig - med en saadan Fortid
Arbejde, at den bragte ham til ^{lade sig i Strid med Romerfolket, hvorved han}
at sætte sit Liv og sit Rige
paa Spil. ^{bragte sig selv og sit Rige i den største Læve.}

Ængens

Da han ^{med fremmed rettelser med jorden længe var gradende skille} (derpaa) i Læve sidte hans Stillede med
paa Jorden og gred, ^{hale Forstamlingen} medens alle ventede paa
^{toget K. atgættede til Orde:} ham, sagde Emoulen igu: „Den som du havde
^{vores en ung Mand, da du bestog Tronen}
modtaget Kongemagten som ung, vilde jeg
mindre ^{har} ganske vist fundet mig, at du havde været u-
hørt meget det kan vidende om, hvor streng^t hvor sømfuldt
at sige om B. er eller hvor uretligt ventet Romerfolket er; men
om Ven eller fjende nu deimod, da du baade havde taget Del i den

Jeg, som din Fader fort med os, og havde husket ^{Da du maatte kunne} husket
 Freden, siden han ^{Prolet i Kraft} den efterfølgende Fred, som vi vedligeholdt med ^{overfor ham}
 den største Samvittighedsfølelse, hvad var henimod ^{hvilken Mening var der da i}
 gen saa med, at du heller vilde sig med Fred ^{den Politik}
 med dem, hvis Kraft i sig og Forskab i Fred
 du havde lært at kende? " Da han hventen var Kongen
 ved paa Anklagen eller Forgangsmaalet, sagde ^{vedblev}
 Kongsåden: " Hvorledes vilde jeg nu end er hidført ^{dette Udfald nu end er hidført}
 ved et menneskelig Forstaaelse, ved et Tilfælde ^{Tilfældighed}
 eller ved Nødvendighed, saa var ved godt Mod;
 Samfundets Hildhed, du er blevet bekendt ved ^{der har givet sig til Kende ved}
 Hændelsen med mange Konger og Folk, ^{byder dig}
 ikke blot Haab, men næsten sikker Forvis-
 ning om Trulsel." ^{skatner}

Mg:

Partiells II. Lykke 20.

168.

I Aaret 572 efter Romis Grundleggelse gik de
 nogle transalpiniske Gallier gennem Sasser med for-
 sigt da dannede en . . . - den ukendte Veje ^{over} i Venetianer Land og tog
 Stedet i Besiddelse for at anlagge en By der. Da
 Da M. C. 3. Aar senere har senere uorgan Gallier sig til Romæren
 - uorgan Gallier Marcus Claudius, hvem Gallier var tilfaldet
 som ^{Virkekræds} Scourins, da han ^{dog s. l. sine} rykkede Legioner frem
²⁾ - mod den nye By; der var 12000 bredde. De
 fleste havde Vaaben, der var rivede fra Mærkerne.
 Disse ^{meeste de, om end nødigst pudsere, ligesom hvad andet -} og de øvrige Tager, som Legionerne ^{for de}
 Gynningsstog over Mærkerne (enten havde rivede)
 eller fort med sig, var blevet dem frataget, skönt
 de ikke nødigst fandt sig der. For et klinge her
 over sendte de Tøndermand til Rom. ^{disse havde} Da de var

blev.

Da de fortrak for
førte ind i Senatet, forklarede de, at de, da Følle-

mængden i Gallien blev for stor, tungue af
Kampel paa Land og af Fættigheds var graast

om Alpinne for at søge sig til ^{sig til Jhem} sig. Hvor de saa no-

get Land, der paa Grund af den store Beliggen-

hed var udgræket, der havde de ^{læstet} [slaaet sig til]

De søen at foruette nogen; de havde ogsaa

begyndt at bygge en By, hvad der var et Deris

paa, at de høsten var kommen ^{met} for at tilfije

nogen Mark eller By Overlast. Men nu for nogle Land

havde Marcus Claudius sendt Brev til dem, at

han vilde fort sig med dem, hvis de ikke over-

gav sig; da de fortrak en sikker, skint ikke

^{provident} smukt Fred for en Heigs usikker Omvæksling-

ger, havde de hellere givet sig ind under Romers Folkets snare

Kun paa Fæder, som de
saa henligge udgræket
som Orkenet, havde de -

97 Beskyttelse end imens dets Skag.

Sachenta III. Lytke VI.

Da jeg var i Alton, saa jeg en Edelhof ved Naam
(Pregminis) som havde sit ^{Leys} i en Høtte uanset
for Byen. Og da jeg ^{tit og ofte kom og besøgte} ~~høvede~~ at komme
[til] ham, har jeg i Sandhed hørt ham sige man
hørte ham sige ^{hvoriblandt jeg mindes at} og
at jeg havde nyttigt og agtbart ^{og} blandt disse
^{der var n.} ting tænker jeg at det fandtes noget, som jeg ^{end}
harde fortvivlet. Man sagde, at en vis Mand
ikke vilde sige, selv om Gud og mennesker
ville lade som urindude om, at han havde sagt;
thi han kunde ikke afholde sig fra at sige sig
sagt for Gud eller et daarligt Lygte, men af

9 Lunde

forblive
man

9 „ignorerer“ = negliger

Korlighed til
sin Heren efter det udfandige som og sande. Der
som der ^{imidlertid} alligevel var nogle, ^[en] som ikke enten af
Natur selv eller i hedsfor af Opdragelsen leved
en sadan Tankemaade, at de ved egen Kraft
og af egen Skrift let kunde holde sig fra at synde,
dog munde han, at i saa Tilfælde var alle disse

mere tilbøjelige til at synde, da de mente, at
kunne skjule Sjelen og ved at skjule den forvandle
Sikkerhed for Heren; "men den som Selve ved", sagde
han, "at ^{ingen ting i Verden} intet overkrodet det intet kan skjules, ^{langt} holdt
de sig mere fra at synde og skammer sig mere
ved det." Han sagde, at man derfor stadig burde
tenke paa hine Vers af den ^{foræftigste} selvgerte blandt sig - fri i Mændens
Tunge, Lyfkelser:

Derfor skjul intet, da Tiden, som ser alt og hører

som muelige
Hvem der i ikke enten
af Natur eller Opdragelsen
var saaledes sindede, at de
- saadanne henfaldt alle,
mente han, lettere til Synd
i de Tilfælde, hvori -

[naar] i hvilke
forblive skjult
og haabede paa - tabt
vare dette Skjul
naar du gaar og for

ret langt

alt, aasenbarett.

En anden af de gamle Sigter, hvis Navn
i Gledet ikke rinder mig, ^{men}
jeg nu har glemt, har sagt, at Sandhedens en
Satter af Tidens.

Particula III. Lykke 8.

Cæsar blev dødt i en Alder af 56 ^{Hans Dødt} Aar. Hans
Efterlod hos nogle af sine nærmeste ^{Hans} Mistanke
om, at han hvorken havde ^{ønsket} levet sig om, at leve
^{langere} (et længe) eller havde ^{østet paa, at} taget sig i Agt, fordi han havde
et mindre godt Helbred, og at han af den Grund
havde undladt at tage Hensyn til, både hvad
Konger betødede, og hvad hans Venner ^{anmeldte.} fortælte
om. Der var nogle, som mente, at han havde
^{givet Afslap} fornet den Livvagter af Spanien, som plejede at om-

John, med Svand beabret

give ham med Lovet, foras han satte sin Fille til
til den allernæste ^{Resolving of Senate} Senatsbeslutning, hvorved ^{det} Senaten sidste
[hards] havde tilkendt ham alle guddommelige
saa vel som ogsaa menneskelige Bæsteværinger,
og idet han ligeledes stode paa den Tid, hvorved
alle havde knyttet sig til ham for Berættelsen af
hans Velstand; ander mente derimod, at han heller
en Gang for alle vilde takke under for de Bæst-
hold, der tilbød ham fra alle Tider, end bestaende
paa og bygge dem. Noget sagde, at han plejede
at sige, at det ikke var saa magtpaaliggende for
ham selv som for Staten, at han forblev i Behold:
han havde allerede ^{for længe} tidligere opnaaet mere end
nok af Magt og Gæ. men dersom der tilstodte
ham noget, vilde Staten ikke længer nyde nogen
sit rove forbi med Statens Ro, og da vilde

hændet sig til at værre
om hans død

til og mangen Gang
sagde, et. . .

hans død blev bekræftet

Gjens

der var forbi med Statens Ro, og da vilde

da vore adskilte vore stede, naar den underlige B.

Tilstande, men komme ind i Borgenskeje i sin
laugt ringere vilkaar. ^{en Tjuz her næsten alle vore} [A Mindelighed var alle]

gaunke enige om, at en sådan Død var tilføjet
han ^{blev han til det} næsten efter Frank. ^{alt tidligere havde han} Thi (hadde han en

gang) da han hos Jensen havde læst, at Syden

paa sit Dødsleje [inden et svært Aledsfindende] ^{gav} havde givet nogle

Ord med Henyn til ^{sin} Begravelse, hvilket han

besandt sig meget vel, ønsket sig ^{brat} en uventet og

pludselig Død, idet han foragtede en saa lang-

frabed sig en saal
langstrækket D. og -

1 Dagen, for - havde han som Dødsord, og i en Samtale, som udspillede

sig [Dagen for han blev dødt] ^{ved Bordet} undet et kaaltid,

hos Marcus Lepsius, om hvilken Afslutning

paa Livet der var den bedste, [hadde han] [sagt]

1/2 fortrukket en pludselig og uformodet Død.

Particula III. Nr. 19.

Noget ubillige uven og nogle Filosofer i Vurdering af de
guddommelige Foretagender! De klager over, at vi ikke visse Folk, som kaldes
haa den samme Hæder i legemlig Henseende som
Elefantene, [at vi ikke er i Besiddelse af] samme Sær-
lighed som Hjortene, samme Lethed som Længen,
og samme Lykke som Syrene, at Elefanterne har
en stærkere, Aadryene en finere, Gjoimene en tæt-
tere og Dævene en blødere Hud, at Hundene
overgaar os i Løgheds, at Fjeren har et stærkere
(Blik), Haagen en længere Levetid / og at mange
Dyr med Lethed overgaar os i at svømme. Og da
Naturen nu heller ikke tillader / at visse Egenskaber ikke - engang
forenes sig hos samme Individ / saasom Længen-
firdes samtidigt

Er ikke enengang

sig V.

voldsom Dødt
at Huden er sv. hos E.
sv.

panere

Ræven

skönt

ikke - engang

smidighed og (plumpe) Legemskrafter; den kaldes
vare Filosoffer det en (Læst) Forrettelse, at kunne
skat ikke i sig forene ^{her} forskellige og ^{vist} (modstuderende)
^{umage}

Erstvin.

2
overfor 12

endog ved Læstet

Læstet, og kaldes Gudene forsonnelige fordi der
ikke er blevet givet os ^{et Helbred} en god Sundhed, der tillige
ikke kan overlægges ved Læstet, og fordi der
ikke er givet os ^{Freude} Indsigt i de tilkommende Ting.

De kan neppe bære sig for i deres Skamløshed, at

er misforstående, og saa vidt, at de hader Naturen, fordi vi er un-
gen en Gudene, fordi vi ikke staa paa samme

er kommet

^{tilværelsen} vilde det ikke være
Sind som dem. Hvor meget (men er der ikke Gudene
tilbage til Betragtningen af
til at vende (vort iagttagende Stille) mod alle mange
og store Velgørelser, vi har faaet, og sige Tak,
fordi Gudene har villet tildele os Pladsen næst
efter dem selv i denne Verd, der er langt den

gjort os til Herren over
smukkeste, og sat os til at bestyrelse Jorden. Nr. 9

Particula IV. L. 5.

Alle, der stæmer en anden for Retten for Naturens
Regel, uden at være drevet af Nødske, uden person meget
sig at være berøvet ved nogen ^{Forrettelse} Uret og uden at være
tilskyndet dertil ved ^{Belønning}, hvis forind betænkes, nogen
ikke blot hvilket Arbejde de påtager sig for Guds-
ket, men hvor stor en Opgave de forøger at behandle Ulykkelighed, skridter ^{at}
sig selv med for hele Slægt. Thi de, der ^{kræver anden til} fordes Regn-
skab for en andens Gæddis, pålægges sig selv en For-
pligtelse til at læse et Liv i Retshæftighed, ^{Selske-} Mæd-
hold og i ^{i det hele} ^{Udviselse} Forholdelse af alle Synder, og det saa meget
mere ^{som} hvis de, (saaledes, som jeg ^{for} (men for) har sagt,

nogen anden Bælggrund end Hensynet til

gør det ideo at være tilskyndet affandul end den

Seede

Thi naar en har -
høem kan da vel de
igenaem Fingre med
Tham, hvis

falles Interesse. Thi hoem tilgiver ^{en} ham, der har faa-
til-

taget sig det Hoer at forbedre andres Læder og Læsting
des Overtrædelse

og at dadle sig selv, naar han selv i nogen Henseende

en samvittighedsfuld afsoner. fra ^{saar meget} Forholdene af sin Pligt? Derfor vil en

saadan Børger ogsaa elskes og eoses desto mere af

alle, fordi han ikke blot berøver en ^{fyerner - fra Skatelinet} uretkefften

Børgers politiske Rettigheder, men tillige ^{erklarer} fort ud si-

ge og indestaaer for, at han selv vil være en saadan

en almindelig Mand, at han vil leve retkeffent og kasterligt

vilge til Lyd og Pligt ikke blot efter Lyden og Pligten fæller sig, men

tillig i sig en vis mere tvingende Magt. Derfor

har man ofte høit dennes Gjerning af den meget beoim-

te og meget ueltalente (hørd) Livius Cassius, at

ingenem Lunde kan indet fortoid see meget som, at han aldrig

harde stæmt *Agus Carlo* for Stetten; thi han havde
mindet sine *heringer* i alle Ting og han troede, Vilje paa alle Leene
at han ^{Levet} sig iagttog af flere Gange end han *indvillig*.
angt

Sacticula II. Kap. 9.

Korintherne overbragte gennem Lendemans Mæke-
domen Aleksander deres Lykønsning, da han
som Lykone over Orienten fattede sig op højet over
Menneskeheden, og gav ham Borgerret i deres Land.
Da Aleksander ^{spilte} lo at den kunde at vise sine Op-
mærksomhed paa, sagde en af Lendemansene:
"Vi har ingen Lunde givet Borgerret til nogen an-
den end dig og Heskales". Han modtog gerne
^{han tillagte} den *høje* Hæderberøiming, lod Lendemansene
kræfte og viste ellers at venlig og høflig Varsel

Da M. A. — i Overmod
gik ud over de for Menneskenes
satte grænser, bragte H. ham
over

Da modtog
og gjorde L. den Dre at indbyde
dem til sit Bord samt viste dem
anden Høflighed og Velvilje

i Omgang med deud; han tænkte ikke paa, hvem
der gav ham Borgerskabet, men holm de ^{ellers} harde gjest
den tid, og denne Mand, som lidenskabeligt sigede
efter de, ^{skönt han} og som dog husken kendte dem
sande Næsen eller høt, saa, idet han fulgte Næsen-
les's og Libens Spot og ikke engang staudrede
der, hvor disse ^{hørte} (var hørt) op, fra Livans hørte
ham, der var hans Fald i denne Stader, ligesom
han indtog en Stads i ^{med hvem han delte Orø} Skimlen, hvor Besiddelse
han attraadede, fordi han regnedes lige med Her-
cules. Thi hvilken Lighed var der mellem ^{derne} (hør)
og denne forrygte unge Mand, ^(en forrykt ung M.) (som var i Besiddelse
af et lykkeligt Slumpetraf); Stedet for man-
vandt ingen Lyre dig Tapperhed? Herkules overgik ham ikke i
for sin egen Lyre noget; han gennemrejste hele Vindue ikke ^{hvis} af

Indgrænsning

i den Tid at

i sin grænseløse

Indfængelighed.

Errorenhed

vandt ingen Lyre

for sin egen Lyre

gende efter bedste mere, men loovende
lyst til at trobe dem, men for at beskytte
den mod Færd, (og) i alle sine Tjue (vite han
sig som) de ondes Tjender, de godes Beskytter
og (som) Tredøstifter paa Jord og Hav; men
der glemte denne Mand, ^{x)} som fra Drarnskan af ^{y) - Hercules? -}
var en Tredøstifter og en ^{Loibe} ^{den hele Vorden} Tredøstifter for Menneske-
slægten, som ikke var større Tredøstifter for
Tjender end for Venner, og som mente, at det omaa det for
største Gode er til Træk for alle dødelige, at det det højeste Gode er
ikke blot et de ^{most glubste} modigste, Lys, der fygter, men den til Redus for..
ogaa de fejgste for medelst den jordavelige
Ligt.

Particula IV 12.

Medens alle Højere efter Tiberius's Eksempel
 Samstemsninges (siden den Tid ikke tilligede de Velgøringes, der
 var indvornede af de forgaende ^{Herskerne} Magthavere,
 undtagen naar (paa anden Maade end ^{hvis} ved) de vedblev at
 selv gav skenke de samme Velgøringes til de samme,
 var den (af ^{hvertens gode} Naturen meget bevaagne) Højere
 ved en enkelt Hand. Titus den første, der skænkede alle Velgørin-
 ges paa forældres Dage, og han ^{wilde ikke have} tillod ikke, at
 man (ellers) bad ham derom. ^{Og} Med Hensyn
 til Folkes øvrige Begæringer ^{fulgte han} foresatte han sig
 selv meget bestræmt den Regel, at han ikke
 (sendte nogen bort paa sig) ^{uden Haal} ja han ^{, ligesom han}
 sagde endog til Umgangsføllerne, der søgte at
 tale ham til Dette og forestillede ham, at
^{og som, da nogle af Hoffets Folk}

han lovede mere end han kunde holde, ^{svarede,} (at det
ikke rimmede sig, at nogen gik bedrøvet bort
fra en Samtale med hans Glæde. Og engang,
da han ved Bordet hem i Tænke om, at
han intet havde udrettet for ^{tilstaant} nogen som helst
denne ^{hele} Dag, fremkom han endog med hin
mindesvædig og med Dette roste Udtales: Ven-
ner! Jeg har spildt ^{en} "Dagene": Under hans Sæge-
ring indtraf ^{der} nogle uberegnelige Ulykker, som
det i Compagnien beliggende Gjeng Veris Udbrud ^{at U. af Bygget}
og [Stor] en Glæde i Rom, der vasede i 3 ^{Yeruv i K.}
Dage og lige saa mange Natter samt en Pest,
saa store Ulykker som næppe er indtruffede ^{naa} paa forfærdig
for nogen anden Tid. I disse saa mange og store som ikke et par
Uheld viste han i ikke blot en Sjæles Omrogs- en anden Tid

et meget lyst Tænderborte
fældighed, men ogsaa en Sæders eneassende Her-
lighed, snart ved at hørte gennem Hændgørelse
snart ved at bringe Hjælp, for saa vidt som

Comé han havde Liglighed dertil. Under de ugunstige

Til Datidens Omstændigheder var den tillige Antalags af den
hørte ogsaa An. gamle Uvindenken: man befalede, at disse
tektet vare den etter gentagne Gange at vare gennemspisende
Ejend, der tidligere var blevet saalt
dem lod han med Stærke og Lister og efter tilføjet at være slæde
dygtig hændtunge hen gennem Amfiteatrets Laud dels skulde
led han dem stilles til Skæftion og selges, dels foris bort
for sin vilde, ild 9 Til de mest vildt Gen.

Particula V. L. 2

Nannibal var maaske nok mere beundrings-
 værdig i Modgang end i Medgang, saasom
 han jo, skreit han i hele tætte Nar med
 skiltene held forte sig saa langt borte fra
 Hjemmet i Ejendernes Land, ikke med en

Hes, der bestod af ^{hans egne Medl.} Forger, men som var
 en sammenløbet Blanding af a. m. f. ^{mulige}
 sammensat af et Vind af alle Folkeslag,

for hvem hverken Lov, Strik eller Fæng var
 fælle, men som ^{var indbyrdes forskellige} [saade havde] Gæde, Raabst

ning, Væske, Leder, Gjinger (og næsten) ^{religiøs} Lignelse

^{samme} Guder [der var forskellige], [saasom han jo] brugt Tidsregulering
 tede dem) sammen med et eneste Bæand om jeg saa maatte

saa fast, at der hverken opstod nogen U-
 enighed mellem dem selv indbyrdes eller

noget

Skjæbni med Infirmeren, endskjønt des Vædder ofte
maagde Lege til Sold og Forsaad paa ^{underopholdet i} Fin-
landske Land denne Agerland; hvilken Maagles har se-

virket, at det var kommet til mange gruelige
Optøier (i den første periodiske Tid) mellem Skjæ-

Og da ydermere, rene og Soldater. Thom for kom det ikke som
og man ved at vige - et Mirakel, at des ingen Opstaud brød ud i
- hvem kan vel da
lade vore at finde Lejren efter at Herodotal og hans Skæb, til hvorn
det besynderligt, -?
maa have sat al Skæb om Leje, var blevet

den kulturelle

Afhæng

ryddet af Vædder, og man maatte vige med til
Tjornet i Bruttiones Land | efter at man havde
maattet rømme hele det øvrige Italien? Thi

³ 7: res ex deducta erat hørrigt var det opaa kommet saa vist, at Skæ-
til de øvrige Vædder uden ikke engang have Skæb om at künne
var opaa kommet høje provianteret indtaget fra det brütliske
det at

Agerland, der, selv om det dyrkedes, dog var for liden dykket
altfor ringe til at ernære en saa stor Læs;

men deengang havde Kongen og den hos Folket
fastgroede Leevsane gennem Røventog at

den indgroede national
Sjæle at øve ledings-
førd i Form af -

indvise Højstjeneste, lagt Beslag paa en
stor Del af Ungdommen, der saaledes var taget

det vaabenføre Mandskab

bort fra Systemet af Markens og Skellers

blev sendt

der senere heller ikke nogen som helst Hjælp

fra Kæmpemagterne, der var paaspændte

betegnede sig
om at

med at holde fast paa Spanien, som om alt gik heldigt

alt Foruheld var i Italien.

my N

Partiella VI. 1.

Sæson Velgæringes bestod ⁱ af de Sprog, der gives, og
 ikke i selve ^{Vilgen til} Rensningen at gøre vel, vilde de være
 desto større, jo større Gæerne er, vi modtager.
 Men det er forkert; thi undtunden ^{har vi mere Grund til at føle os} (føle vi os mere)
 forpligtiget over for den, som paa en højlydet Maade
 har skænket os smaa Gæver, som ved sin Sønkemaade
 har opvejet Kongens Rigdomme, ^{skænket} som har tilstaaet,
^{en Ubetydelighed} -delt os lidt, ^{har gjort det} men af Hjertes Lyst, som har glemt
 sin egen Sædighed, ^{det} (medens) ^{saa} han har set hen til
 det han haft Vilgen
^{voluntas er ikke mascul. min, som ikke har haft saa stor Lyne til at hjælpe,}
^{gen. og betyder ikke Evne!} men ^{har følt} [derimod] ^{Frang dertil} Atleas, som har ment, at han ikke
 selv ^{nød} modtog en Velgæring, da han gav, som han
 givet, som om han aldrig ventede Løngald og
^{denne} modtaget, ^{ikke} som om han aldrig havde givet, (som

^{skjænt sig at give}
hade har givet og søgt en Lighed til at gøre.

Se den anden ^{er} de Velgerninger uvelkomne, ^{vides ingen} Præst

som enten ^{giveren} præstes (eller tilfældigt giver ud

af ^{hans} Giverens Haand, selv om ^{i Virkeligheden} der af Indhold,

eller tilsyneladende, er store
er store og af Udseende synes store, og den

Lære, der gives rundt med vilig Haand ^{er} (kom-
mer) langt mere hørbommen end den, der

gives med fuld Haand. Had hvis har ^{ofret} givet

^{haa} en Ubetydelighed
mig, er hvis ringe, men han har ikke er net

at give mere; [men] had denne ^{derimod} (har givet

mig, er stort, men han har veret i Tvivel,

han har oprat det, og da han gav mig det,

undslap der hans et Stik, han har givet over paad en normodig ^{haade}

daadig ^t men har prælet dermed for andre,

og han har ikke willet behage den, han

Det var sin ^{ydede det} Ernfangs- gav det til; han har givet det i sin Evne efter
lykkel man gør det at vinde Ginst / i ke til mig. Da mange til-

Carot.

hød Lobnates mange Jenentes, enhver som
^{Midler} han havde Evne dertil, sagde ^{hans} dem fattige ^{Sit-} diff-

^{hører} Seipel Aschines: "Jeg ^{kan ikke finde på noget} finder intet, som jeg
kan give dig, der er dig værdig, og jeg føler mig
i denne ene henseende fattig. Derfor giver jeg
dig det ene st jeg har, nemlig mig selv." (19).

Him oaledoo

Imidlertid sendte Marsdial, efter at han havde
 opgjort Belæjringen af Praentia, fire galli-
 ske og to numidiske Rytters med Breve til
 Hannibal, men skönt disse Rytters havde
 gennemrejst næsten hele Italien ^{midt i}
 mellem Spanier, medens de rejste efter Han-
 nibal, der var ved at trække sig tilbage til Me-
 tapontum, blev de, da de var ukendte med
 Vejene, førte til Sivent af de romerske Sol-
lander, der strejfedes om paa ^{Landet} Marskerne for at
 skaffe Græs, og førte frem for Protor
Quintus Claudius. Først forsøgte de at be-
^{ne} smøre ham med usikre Trusler, men saa snart
Syngten, der var fremkaldt med Trusler for

tilbageleg
 fra Ende til anden

de vilde følge.

kom til

Propratoren.

Ge, havde lovet dem til at komme frem
med den saade Sammenheng, indervejs
de havde om, at de maatte Brev fra Her-
schal til Hannibal. Med samt disse Brev,
forsegled som de var, overgives Ryttene til

med Paalæg om at føre ^K til Konsulen Claudius; samtidig blev
der (ogsaa) sendt to Eskadroner ^{Løjter} Sammitids ^{sammitsids} Ryttene
med som ^{met} Besætning. Da de var komne til
Konsulen, og Brevene var blone læste ved
Hjælp af en Tolk, og der var holdt Forskriv over
Løjterne, ^{tager Cl. sin Beslutning: han skønnede} mente Claudius, at det ikke var
^{saadanne Tider for St.} (heljelig Tid for Staten til) at jenkner [efters reger
overrige Planer] føre Gid inden for Omraa-
det af sin Verkebruds ved Hjælp af sine

1 man kunde blive ved den r.
Ordring, saasat

Omraadet

egne Tropper med ^d en Fjende, der var ham an- derst
vint af Senatet, men at man kunde søge og for en Gang Sag-
get uventet, noget uformodet, noget, ^{hvis} som gribe til
^{sværkædet} præbegyndt, vilde volde ikke mindre Skade
^{Med} hos Romerne end hos Fjendene, men ^{hvis Gen-} som fast-
^{men for} fort, vilde sende ^{den} [Romernes] store Fjægt om til
stor Glæde, og efter at Hannibal's Brev til Se- ^{han ovedt; Hæder}
natet i Rom, ^{selv} underretter han samtidig ^{gjæse}
det ^{høje Raad} forsamlede Senat, om, hvad han ^{havde for} be-
skæftede sig til, og at de, ^{man} eftersom Hannibal ^{ammøder om}
skrev til Proderen, at han vilde møde ham i
Umbriens, skulde tilfælde en Legion fra Capua
til Rom, holde Udskæjning i Rom og stille
den i Byen værende Hærstyrke
[en Hær af Pyrrhidater] mod Fjenden ved
Kannia. Dette blev Anerket til Senatet. (20) ^{og}

Rymandskabet

†

Den 17. April 1797. (1797).

Samme Sommer satte Hamiltons Løj Hæder
[sefter at have indstribet det udsædne unge Mand-
skab paa Flaaden] fra den mindste af de itali-
enske Fjer, hvor han havde ligget i Vinter-
[ ] ^{Mand} kvarter, over til Gallien med 14000 (Fodfolke
om Bord
omtrent og næsten 2000 Ryttere (paa næsten 30 Skipsvåde
og mange Lastskibe, og ved en pludselig An-
komst indtog han Genoa, idet der ingen Be-

skæftelse var truffet setning var til at forsvare Gysten. Derfra sig-
[ ] ^{med Flaaden} ledt han hen og landede paa de alpine Li-
guren's Kyst for at prøve, om han kunde rejse
[ ] ^{kalde n. Rejsninger} nogen Bevægelse her. Ingaunerne (det er et
[ ] ^{en af Ligurerne} Stamme
Folk, der hører til Ligurerne) førte paa denne
[ ] Tid Krig med de i Bjergene boende Epantioere.

Derfra løb han med H.
ind til

Derfor lod Seneren Bygget blive i Tavo, en
By i Alperne, sy efter at have efterladt
10 Krigsskibe paa Port der som Besættelse
ning og sendt de øvrige til Hertbage for
at forsvare Gysen, fordi der gik det Bygget,
at Scipio vilde sætte over, begyndte han
selv at ^{bekrijs} bekæmpe ^{stammen} Sjergfolkene, efter at
have sluttet Forbund med Ingaunesne,
hvis Gienst han fortrak. (I Midterid 2) Hæren vakte
sede dag for dag, idet Gallerne strømmede
til fra alle Sider som Følge af det By,
der stod om hans Hærs. Da dette (Fore-
tagende) var blevet bekendt ved Spurius
Licetius's Breve, vakte det hos Senatet
en stærk Bekymring for at de ^{man} havde

- De to dr. Ablatius over-
sattes helt parallelt -
Alpeby
Besættelse

glædet sig uden Grund, da Hannibal og
hans Hær for to Hærsiden gik til Grunde,
^{naar}
hvis der nu begynte en anden lignende Strid
blot med en anden Hærfører
idet blot Anføreren var en anden. Derfor
befalede ^{men} (de) baade Prokonsulen Marcus
Livius, at han skulde ^{skyde} flytte de frivilliges
Hær ^{fra} Etrurien til Ariminum, og Prætor
Gnaeus Servilius fik ^{det Raad} (den Gjæds), at han, hvis
han mente, det var i Statens Interesse,
skulde [give Befaling til at] lade 3 Legioner
rykke ud af Syen, efter at han givet
Overbefalingen over dem til ham han fandt
for godt. Marcus Valerius førte disse Legio-
ner til Arretium. (21).

frivillige Hæver.

de 30.

Livinius

m/

Livius XVII. 3. (1-6).

Nedens Græcis imidlertid ^{gav sig god Tid} tilbragte Tid, i Capua med at
selge de fornemste Mænds Gods og bortforpagte Agerskudet,
som var blevet gjort til Katsjeudomy (men han bort-
forpagtede hele Marken med at jaa Gorn), blev en ^{den jord} ukort
Kdasa, som havde grebet om sig i al Hemmelighed, ved
Angivelse bragt for Lyset, hvad der blev en ny Anledning
til at gaa ^{hen med blodig Haardhed} strengt til Værk, mod Campanerne. Efter Capuas Indbyggere
at Græcis havde saadet Soldaterne flytte ud af Avorne,
baade fordi Avorne i Agro kunde ^{blive} bortforpagtes for at
sammen med Marken, og fordi han frygtede for, at Jorden
Agros ^{alt for tiltrækkende Liv} overvorne Behagelighed skulde gøre hans Solda-
ter blodigtige, ligesom tidligere Hannibals var blevet det,
hadde han trængt dem ^{sig} selv til at bygge ^{deres egne}
Nise ved Portene og Avorne; ^{og af disse Boliger var størst delv rejst} man de fleste var forfængede) Strancken

Vidjefletninger eller af Sedvark og Slaver, de övrige saf flettede af Loi,
Sæddes ^{medens de alle var} ~~og alle var de~~ takkede med Maas; ligesom med For
var brændte Hoffe sat byggede til Maring for en Md. Alt disse hævede 190
Kampagne med Procurator Blossius som Landmand
sammensvort sig om at stikke i Brud paa en og
Sime samme Sid om Matthew. Efter at der var sket Armede
herom af Blossius sluttede, blev Sortene pludse-
ligt løkkede paa Prokonsulens Befaling, og efter at
paa et gjest Legn ^{i Kaet} Soldaterne (var traadt under Vaaben, blev alle, som
var skyldige, grebne og, efter at et skæmt Sorteri var
blev afholdt, domte og hencettede; (en hvor af) Angi-
ng verne fik Frigheden og 10000 As. ^{hvor} 22.

Particula VI 9. 0-25

Paa den Sid, da Alexander sad inæe med den højeste
haagt, ^{reyste} dog en Dygmester (Democritus i fuldt Sillid til
ver Kaon)

Projekter ^{sin Drøghed} sine gode Idier og sit Trille fra Akademien til Haau,
da han var begærlig efter at vinde Bel og Lønst hos Kon-
gen. Han medbragte hjemmefra sit Edelstus Dren-
ge ^{noget af} fra Lægtninge og Venner til de første Rangs personer
og Hofmand ^{af} for lettere at kunne faa Forhæde, og da
han var blevet modtaget venligt af disse, bad han
om, at maatte blive ^{foresat} fort frem for alle andre saa
smert som muligt. ^{iffrat} (Hort) de havde lovet ham det, teke
de dog Tidens tid, idet de ventede paa en gunstig Lej-
lighed; derfor ^{besluttede D. at hjælpe sig selv} greb Linoerates selv til et middel for at
opnaa Forhæde, da han mente, at han blev ^{høit forker} maant
af disse. ^{den} Da han nemlig var meget stor af Vækst og Haau var...
harde et smagende ^{Ydre} Mægen og en meget værdig Hold ^{suaal} sætely af Haab-
ning, lagde han derfor i Tillid til disse ^{af med gode Fortrin} for at faa Natvænning
sine Glæder fra sig i sit ^{Logis} (Kvædet), saaledes sit Begjær med

deres satte han Ofte, bekræftede Lovet med Tappellor, da kunde venstre
en Ghaus af- og Tjelder med et Loverskind, og med ^{Kjelle} Knippel i højre
Haand gik han saaledes frem mod den ^{Følgning} (Stribing), hvor
Kongen sad og holdt Ret. Da det ovenstændte Lyd
harde lagt Beslag paa Folkets Opmarksomhed fik
Aleksander Gje paa ham; forinden gav han Bre-
feling til, at der skulde ^{gøres} Plads for ham, saa
at han kunde komme til, og han (udspurgte ham)
saa om, hvem han var. (Denne sagde saa); "Jeg er en
makedonisk Bygmester, Dincrates, som ^{kommer til}
dig ^{med} Planer, der er din Berømmelse værdige;
for Eksempel og for et Udkast til at give et Form som en Bld
jeg har navnlig til Hensigt at ommandne Akropolisen til
ledede forestillende en Mand
en Statue af en Mandefigur, i hvis venstre Haand
en meget anvendelig jeg har tænkt at anbringe den meest berømte Stats
Bys hiis, medens By og i dens højre en Skæb, som skal optage Vædet
Gjg for dens højre
Ghaus har Begret

fra alle Sloderna, som er i dette Stjerg, saa at de derfra paa det
hav strømme ud i Havet." 23. maj

Jegnøjet over Forbalingen om Lukkebæns søgte Planen
Nikolaus straks at gaa et vide, om der var Marker der spurgte
omkring, som kunde indeholde en saadan By med
Horn. Da han ^{kom paa det rene med} fik erfaret, at dette ikke kunde ordnes
uden ved Tilförsel fra en anden Lide af Havet, sagde han: ad Løjten
„Sinderrates, jeg tænker indvinder, at den Plaw, der har gjort saalnt for
har lagt, er udmarken, og jeg moner mig over den, men med Lukkebæns,
jeg indser, at hvis en vilde anlagge en Koloni inden man anlægger
saadanne Forhold, vilde man da de frakte høns og høns Valg. Thi fra et ordentligt
ligesom et spætt Brann ikke kan opfores inden
^{Modernmalk} Ammeus Malk og ikke kan føres høns til det Sted ikke inden den
punktet i Livet, hvor det begynder at vokse, saaledes kan bringes fra
kan en By inden Marker og inden Afgroderne, der til de højeste Tider i
Livets Verst

Oerflod af det fra den strommes til syden, ikke vokse og iske
Afgrøde imat i Egypten have en talrig Menneskemængde uden Rigdom af
Koring. Derfor, medens jeg mener, at man fældet
Ligjældets Skikkelser id kan slutte sig til Oprettelsen, der teor jeg derimod,
maa tilliges, ind at man hør hassel haat. Men dig ønsker jeg at have
billige hos mig, fordi jeg vil ^{afgør at give Brug af den Gæst, da han yder mig} kunne udnytte det Arbejde.
men Iaa den Tid forlod Sineserets ikke Kongen og fulgte
Lage hærte til med hærne til Egypten. Da Aleksander det havde faaet
Lige paa en Hær, der var sikret af Naturen, en id-
markket Skædelplads, og da han havde lagt hærte til
rundt omkring de Hornmarker, der fandtes i hele Egypten og de store
Fordels ved den magtige Tilflod, gav han hærne Befæ-
ling til at grundlægge en By, der efter hærne hærne
skulde hedde Aleksandria. Sineserets opnaaede Sineserets
ved den anbefaling hærne Gæst og hærne sine stædige Aarbring

Udmærkelse) ^{en saadan historisk Belysning}
gav ham denne Kaarkeindighed.

24.

my

Livius **XVI** 11. (1-8).

Efter at Hannibal den følgende Dag var gaaet over Isis,
lod han alle sine Trosser rykke frem i Sagordew; hvor til See
kun Flaccus eller Konsulens underslog sig for at ^{optage} leve og d. 7 d. under
et Slag. Efter at, ^{Da} Skove paa begge Sider ^{stod} var bloet, opstod sig ikke
ledet til ^{Vovespillet i} det faldet af, denne Kamp, i hvilket Syen som en saadan
var Sykens ^{Sejrens Løn} delning, bragte et magtigt Regnskel,
kaldet med Slag, en saadan Forvirring i begge Slag-
ordener, at de ^{næppe nok kunde holde fast paa d., mens de} trak sig tilbage til Sejrens, idet de med ^{hvis de mindst af}
Kold og napper fik Vaabnene med sig og idet Egypten ^{gjorde af Trosser}
for intet var mindre end Egypten for Syendew. ^{for Syendew}
Kampens Hæll paa den følgende Dag var opstillede ^{ogsaa næste Dag blev de}
til paa det samme Sted, adskilte et lignende Slag de, ^{til hængt}
^{paa s. d. Trosser. Hæll stille}
^{med et W. af s. Slags}

derimod

maas de havde truet sig tilbage til Sjæne, blev der

et vidunderligt klart Vjr med Vinastille. Dette blev

lagde man ^{en Betygning} gjort til Gustaus for religiøs stærkelighed) hos Lorenz,

og man skal have hørt Hannibal lade den Gynging føle,

at snart blev der ikke givet ham nogen Faue om, at

Byen ^{härar} exobris, (og snart (fik han) ikke lidt desto.

Desuden var der to andre Omstændigheder, en lille og

en stor, der for mindskede hans Haab: den store bestod

deri, at han, ^{medens} ~~da~~ han selv saa lejret fuldt cüret ved

Byen Coma Hüere, hørte Soldater drage bort under Sa-

et der var appaant ^{men} til Fortærlening (for Spanien, ^{og} den lille

fik at vide deri, at man havde faaet at vide af en Hellig-fauge, at

Hannibal" den haab, hoopa ^{han} selv havde sin Lige, tilfældigvis

netop den Maade var blevet solgt ^{uden at} ^{i mindste Maade} ~~da~~ Crisen paa ingen Maade var

dog ^{neksat} formindsket af den Grund. Dette forekom ham i den

³⁾ — Hvor Grundivet staaar paa samme Maade som Grundium, har det ikke Be-
tydning af det tilbørlige, men kan gængives ved Infinitiv. —

Had overmodigt og skammeligt, nemlig at Høloren var fundet en Høloren
af den Jord, som han selv besad og havde i sin
hagst efter at have erobret den i Græken, fandtes i
Rom, at han straks lod en ^{Udræbten} Herold kalde og ^{led} befalede
at lade ^{ham sælge} Vekselerbodene, som laa rundt om det romer-^{Torvet i Rom} Vekselerbodene
ske Torv sælge. Tilskyndt ved dette trak han sin
dij tillage til Rodem Italia, 6000 ^{Skridd} Sassus fra Rom. (25).

Sallustius. Cap. 19.

Men siden jeg er kommen til disse Ægne i Anledning
af Septimanernes Erkald, forekommer det mig ikke
^{ubilligt} upassende at omtale to Marthaginiernes fortreffelige og
beundringseværdige Haudling: I det her tilskyndet mig mindet
dertil. Saa den Tid, da Marthaginierne herskede over
den største Del af Afrika, var ogsaa Lyrenæerne rige og
magtige. Det mellemlygende Land var sandt og brode

et usædvanligt lidende; der var hørt en en Flod eller et
kunne adskille
hørbaren
i deres mestagne
Selskab
Der blev da fra C.
skikkel — , og de
stedt af Skid uden at
spilde nogen Tid
Hørbad

sjung, som satte Grause mellem deres Laudomraade. Dette
medførte, at de blev indviklede i en stor og langvarig
Krig med hinandem. Efterat Lejernerne og ligeledes Slæ-
drene paa begge Sider ofte var blevet adskilte og slaaet
paa Flugt, og de jævnlig havde søkket hinandem en
del, desover frygtede for, at et andet Folk snart vilde an-
gribe de besjrede og de trattede Lyrimand, dem til under
en Vaabenhvile at træffe den Afale, at nogle Lundermand
paa en forud fastsat Dag skulde drage hjemmefra:
paa det Sted, hvor de mødtes, skulde den fælles Grause
mellom de to Folk vare. Derfor skyndte Hastpigerne
sine lidende, to brodre ved Navn Philander, sig at
drage af Sted. Lyrimandene derimod drog langsommere
af Sted. Om dette skete efter Afale eller skjedtes et rent

Silfælde, ved jeg ikke rigtigt. Men for forrige plejer Luften
i disse egne at holde sig saadan tilbage, saadan lige
som paa Stant. Thi naar der i disse egne flaede og
plaudelose egne (er opstaet en Vind), og ^{Vinden} (den) har revet ubrokkede
Laudet lov fra Jordbunden, plejer det efter at vare som pinken fra
hvirvelen med denne store Skraft at fyde hverd og afne, med stor Skraft
og saaledes forvinner skjenn, da det bliver saerdeligt de vejfarende
at se. Da egnene har set, at de var en del
bagefter og friggede for Straffe, naar de kom hjem
med et daerligt Resultat, beskreges de Karthagenier lygde de
for at vare om
siene for, at de var dragne hjemme for Siden og de vilde ikke lade
forstyre Sagen: kort sagt, de vilde hellere alt saad at gaae
end gaa bort som besjrede.

hvis
blæser op
det begynder at blæse

Men da ^{foretog at indgaa} Tonerne bad om en anden Bevandstønst,
naar den blot var billig, gik Høvsore Hæstherjensere
de det Velg, at enten skulde hine lade sig lene og begrave
da, hvor de forlangte ^{f. grans draged for deres Folks Landbræde,} hændomraade for den Folks,
selsk. eller ogsaa vilde de ^{paar} ~~sende~~ den samme Dørlingse
drage frem ^{saa langt som} (til det Sted), de selv ønskede. Brodrene
Philænius erklærede sig tilfreds med Forhøyt og
ved at gaa i Staden for den
opofede sig for Høvsore Tøys: saaledes blev de lene og
begrave ^{de}. Hæstherjensere ^{jste} gættede, paa dette
Sted Alts for Brodrene Philænius, og der blev
indstiftet andre Hædsbevisninger for dem paa
Lig ^{sender} og jeg tilbage til Lige igen.

Hæstherjensere d. 28. Maj 1908.